

afmindelige Lovgivning om Næringsforholdene, og navnlig om Brændeviinsalget, — hvilket jo er et vigtigt Punkt i den hele Næringslovgivning, som andre Steder, navnlig i Norge, har været Gjenstand for meget omhyggelig Overveielse og meget detaillerede Bestemmelser, — afgjøres i sin Heelhed. Jeg skal dertil føie en anden Betragtning, nemlig den, at det nu er en befattet Næringsdrift paa Landet, der vel for enkelte Brændeviinsudsalg kan gaae ned til 10 Rd., men som, hvor det er meget fordeelagtigt at have sllige Udsalg, er sat en heel Deel høiere. Dersom man nu giver denne Handel fri uden nogen Afgift, saa slaaer denne Lov paa eengang en Streg over alle de ældre Afgifter, thi man kan naturligtvis ikke forlange, at de, der tidligere have drevet denne Handel, skulle vedblive at betale Afgift, naar Amtmanden lige tæt ved dem kan give Saamange, som der anbefales, Tilladelse til at sælge Brændeviin. Spørgsmaalet om, hvorvidt Brændeviinsalgets Beskatning skal vedblive, er Noget, som jeg troer det ærede Thing maa indrømme mig, maa tages i Betragtning tilligemed de andre Spørgsmaal, der kunne møde ved Næringslovgivningen om dette Punkt. Jeg troer heller ikke, at denne Bestemmelse, som ikke staaer i en nær Forbindelse med den hele øvrige Høkerhandel, behøves, thi Indenrigsministeriet kan jo, naar Høkerhandelen gives fri, ligesom hidtil, bevilge Høkere Brændeviinsalgs mod en Afgift, som lempes efter Udsalgets Betydenhed og Beliggenheden. Naar denne Bevillingsmyndighed bliver hos Indenrigsministeren istedetfor at overføres til Amtmanden, saa troer jeg, man kan vel berolige sig derved for 1 Aar. Jeg vil, som sagt, gjerne indrømme, at det kan være hensigtsmæssigt, at denne Myndighed overføres til de locale Overvørigheder, men jeg mener blot, at

det ikke nu er Tiden til at tage denne Bestemmelse, uafhængig af den hele Lovgivning om Brændeviinsudsalget.

Ordføreren: Jeg maa først gjøre den Bemærkning, at jeg, da jeg før udtalte mig, forvexlede Paragrapherne; jeg talte nemlig om Forslaget til § 5, medens jeg meente Forslaget til § 4. Af mine Udtalelser vil man vistnok have lagt Mærke dertil, thi de berørte jo alene Brændeviinshandelen. Den foreslaaede Tilføining til § 5 feer jeg egentlig ikke, at Udvalget kan have Noget imod, skjøndt der egentlig heller ikke er nogen Grund til at gaae ind paa den, og jeg troer, at det er en utidig Uengsteligthed hos det ærede Medlem, som har bragt ham til at foreslaae denne Paragraph. Den samme Betragtning har gjort sig gjældende i Udvalget, men man troede ikke, at man behøvede at værge sig derimod, og man ansaae saa meget mindre den hele Sag for farlig, som maa jo vidste, at der kun laa omtrent 1 Aar imellem, at Sagen vilde blive fuldkommen reguleret, og altsaa ogsaa dette Punkt komme til Afgjørelse. Dog troer jeg, at jeg tør sige, at det ikke vil være til Hinder for Loven, om denne Tilføining kommer til. Efter hvad den ærede Minister har sagt om § 4, har jeg jo ikke Andet at tilføie derom, end at, isald den bliver vedtagen, som den her staaer, vil Udvalget ganske sikkert mellem 2den og 3die Behandling tage de Bemærkninger, Ministeren her har gjort, under den næsteste Overveielse. Dette er jo imidlertid et af de mindre væsentlige Punkter, og, naar man er gaaet løs paa at give Loven en saa vigtig Tilføining som den, der er kommen til i § 1 for at modarbejde Brændeviinsdrifning, saa antager jeg, at Udvalget i det Hele vil være tilbøieligt til at gaae Ministerens Tilskyndelse imøde.